

*חודש ניסן תש"פ, ירושלים, לילה אחד את התפסות הנאיף הקטלני,
תקופה קצרה לאחר סצירת הישיבות...*

חושב הוא בשקט, בשכונות ירושלים.
המגיד שיעור ר' חיים שידר את השיעור היומי.
הלב כבר חש, כי זה לא יום ולא יומיים,
יושבים בבתים - כרצון שוכן מרומים...
ולפתע, מתוך החלום,
הוא רואה אותו, עצוב כ"כ
הבחור מהישיבה "בית הלל"
מדבר הוא בקושי
" רבי איך הייס יענקל ווייס...
האם אוכל לשאול - במחילה?"
מסתכל עליו ר' חיים
על הכפפות על הידיים
"האם אתה מגיע משמה?"
- "יא רבי, איך בין פון דארטן,
רציתי לשאול אין קורצן,
אבל לפני כן, אקדים קצת למה:
קוראים לי יענקלה הפּוֹנס (פ' רפה שורש פון)
אני נזכר בכל נסיונות (נסיונ'ס)
מכירים את זה כל מי שניסה להתקשר...
למדתי עד תש"פ
בישיבה בגבעה A
ה' יחזירנו בקרוב שוין און באלד.
אני בחור בלי סיידר
עצוב כ"כ ווייל ליידער
די קו איז פארשטאפט, אני לא מבין דבר...
הרבי אומר "זה אונס"
לי יש רק נסיונות (נסיונס)
טאטע און מאמע'ס פלאפון כבר מזמן נשבר...
בוקר אחד בדממה,

יענקלה הפּוֹנס / ב.וגשל

טאטע אומר לי: 'נשמה,

איך זאג דיר צו, אתה תדע יפה'.

זורק את הפלאפון א אלטע,

מוציא מקרטון א הארטע:

"יענקל, זה בשביל דף גמרא בע"פ"

ומאז כל לילה אני מקיש ומחייג:

שלוחה איינס, שלוחה צוויי,

חולם על שיעור א גאנצע זאך ..

עד שלילה אחד לא אשכח, כבר ידעתי לחייג טוב כ"כ.

עצמתי את העיניים

והתחלתי להקיש בקול רם:

"שידור חי הקישו אחת, שיעור מוקלט הקישו שתיים"

וכשפתחתי את העיניים טאטע און מאמע היו שם,

ובכו כפי שלא ראיתי מעולם...

אבל אז בפתע פתאום,

התנתקו הקווים...

ועכשיו אמור לי ר' חיים,

האם אוכל בעוד יומיים

לחזור לישיבה כאטשיק ועל אף,

כי אלפיים שבע מאות פעמים

ניסיתי לחייג בתמים

למרות שלמעשה עס כאפט זיך נישט קיין קו...

ר' יענקלה, א שיינער פשט'ל

בוא נעשה געשעפטל,

קח את שלי, ותן את ה"SIM" שלך.

כי אני על פי סברא -

אקליט את הגמרא,

אבל אתה מסיים את הגלות - בזכותך!